

ВЗАЄМОДІЯ СЛІДЧОГО ТА ОПЕРАТИВНОГО ПІДРОЗДІЛУ ОРГАНУ ВНУТРІШНІХ СПРАВ ПІД ЧАС РОЗШУКУ ПІДОЗРЮВАНОГО

УДК: 343.102

Дунаєва А.В.,
ад'юнкт кафедри кримінального процесу Національної академії внутрішніх справ

Анотація: Проаналізовано норми чинного кримінального процесуального законодавства України, які регулюють взаємодію слідчого та оперативного підрозділу під час розшуку підозрюваного, на підставі чого розкрито зміст даної діяльності. Запропоновано внести зміни та доповнення до Кримінального процесуального кодексу України з метою удосконалення правового регулювання взаємодії органів досудового слідства ОВС

Ключові слова: діяльність щодо розшуку підозрюваного, слідчий, оперативний підрозділ, взаємодія, норми Кримінального процесуального кодексу України, доручення, строки виконання процесуальних дій

Якісне розслідування кримінальних правопорушень органами внутрішніх справ (ОВС) можливо лише при комплексному використанні сил і засобів, що є у них в наявності, при постійному вдосконаленні тактики і методів їх практичної діяльності, а також при творчому ставленні до кожного кримінального провадження співробітників усіх органів та підрозділів внутрішніх справ [1, 275].

Діяльність підрозділів ОВС по розслідуванню кримінального правопорушення спрямована на вирішення завдань кримінального провадження, що зумовлює необхідність у злагодженій спільній роботі слідчих та інших підрозділів ОВС при вирішенні конкретних практичних завдань, в тому числі при розшуку осіб.

Дефіцит часу стає постійно діючим фактором в розшуковій роботі, він диктує необхідність максимального розширення фронту розшуку в мінімальному часовому інтервалі. Тому, лише за допомогою співпраці різних підрозділів ОВС розшукова діяльність буде своєчасною та ефективною.

Розглядаючи питання взаємодії слідчого та оперативного підрозділу ОВС під час розшуку підозрюваного не можна оминати праці таких вчених, як: С.І. Апухтіна, В.П. Бахіна, О.С. Саїчина, О.В. Столярського, Н.С. Карпова, О.Н. Карпова, Д.О. Компанійця, В.Я. Мацюка, М.А. Погорецького, В.П. Пилипчука, В.І. Попова, О.В. Пояркова, І.В. Сервецького, В.А. Лукашова та інших, які в різні часи займались проблемними питаннями даного інституту кримінального процесуального права. Однак, з прийняттям Кримінального процесуального кодексу України (КПК) [2], окремі положення інституту взаємодії змінились і на даний час, на жаль, є недостатньо вивченими, тому, на деяких з них, нам хотілось зупинитись.

На підставі загальних теоретичних та практичних положень, з урахуванням чинного законодавства України, визначимо поняття та зміст взаємодії слідчого і оперативного підрозділу під час розшуку підозрюваного.

Серед працівників ОВС відсутнє чітке тлумачення терміну «взаємодія». Це обґрунтовано тим, що чинне законодавство не містить його визначення.

Стаття рекомендована до друку кафедрою кримінального процесу Національної академії внутрішніх справ (протокол № 10 від 18 січня 2013 року).

Так, 43,6% із 470 опитаних нами респондентів (працівники органів досудового розслідування ОВС) пояснили, що до взаємодії вони відносять будь-які службові контакти з іншими підрозділами; 49,4% – розглядають взаємодію тільки на рівні виконання доручень слідчого іншими підрозділами ОВС; 22,4% – вважають, що взаємодія здійснюється лише в системі діяльності органів та служб на регіональному, державному та міждержавному рівнях.

Не зупиняючись на значенні точності дефініцій для науки і практики, зазначимо, що взаємодія – це філософська категорія, яка відображає процеси впливу об'єктів один на одного, їхню взаємну обумовленість [3, 17], а тлумачний словник розуміє взаємодію як взаємний зв'язок явищ, понять, погодженість дій [4, 85].

З огляду вищезазначеного, автор відзначає суб'єктивну нерівність об'єктів даного процесу, а рівність їх впливу один на одного є вищою формою взаємодії.

При розгляді діяльності слідчого та оперативного підрозділу ОВС щодо розшуку підозрюваного, з урахуванням вищезазначеної обставини, існують два напрями розуміння взаємодії даних суб'єктів: один передбачає взаємодію як співпрацю, яка здійснюється за керівної ролі одного з її суб'єктів, інший – рівноправну співпрацю її сторін. Тож, спробуємо визначити зміст взаємодії слідчого та оперативного підрозділу під час розшуку підозрюваного.

В юридичній літературі під взаємодією розуміють ділову співпрацю суб'єктів правовідносин, здійснення якої необхідно для досягнення їх спільної мети [1, 276]. Дана діяльність обов'язково повинна бути спільною, погодженою щодо мети, місця і часу [5, 87; 6, 85] та здійснюється, як зазначає В.Ю. Шепітько, під час реалізації встановленої суб'єктами інформації шляхом проведення спільних дій, обговорення отриманих результатів, планування подальших заходів, спрямованих на досягнення певної мети [7].

Розглядаючи визначення взаємодії, суб'єктами якої є слідчі та оперативні підрозділи, зазначимо думку І.В. Кубарева, який шляхом аналізу законодавства та наукової літератури, визначив авторське його бачення [8, 184–185]: «в узгодженому визначенні та здійсненні слідчих дій, оперативно-розшукових та інших заходів під керівництвом слідчого з метою ефективного вирішення завдань кримінального судочинства».

І дійсно, при взаємодії слідчого та оперативного підрозділу під час провадження досудового розслідування саме слідчий повинен бути керівником даної діяльності, що і регламентовано відомчими наказами

МВС України, зокрема: п. 4.2 «Інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами внутрішніх справ у попередженні, виявленні та розслідуванні кримінальних правопорушень», яка затверджена Наказом МВС України № 700 від 14.08.2012 року [9].

І.В. Герасимов у визначенні взаємодії слідчого та оперативного підрозділу звертає увагу на співробітництво не підпорядкованих один одному органів [10, 10], а В.Д. Рязанов, В.М. Григор'єв, О.В. Побєдкін, В.М. Яшин, Ю.В. Гаврилин вказують на законодавчу регламентацію інституту взаємодії [11; 12, 446]. Зазначені характеристики є елементами змісту взаємодії слідчого та оперативного підрозділу, так як їх співпраця під час провадження досудового розслідування відбувається в межах окремо визначених норм законодавства.

Під час визначення взаємодії слідчого та оперативного підрозділу П.Д. Біленчук, В.К. Лисиченко, Н.І. Клименко вказують на не тривалий характер даної співпраці, так як вона відбувається лише під час виконання певного завдання [1, 276], яке, відповідно до положень КПК України, зводиться до виконання доручень слідчого. З огляду на цю обставину, метою (лат. мета – ціль, фініш) взаємодії не може бути визначено розкриття, розслідування і попередження кримінальних правопорушень (А.В. Іщенко, Н.С. Карпов), припинення злочинних діянь та встановлення обставин, що є предметом доказування в кримінальному провадженні (С.В. Слинко), розшук злочинців і забезпечення відшкодування збитків, завданих правопорушенням (М.К. Гурский), розкриття кримінального правопорушення (О.А. Борідько, О.І. Граділь) [13, 222], а є виключно виконання завдань, які визначені в дорученні слідчого. До таких завдань відносяться: проведення слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій, здійснення розшуку підозрюваного (ст. 41, 281 КПК України) [2].

Відповідно до ч. 3 ст. 41 КПК України доручення слідчого щодо проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій є обов'язковими для виконання оперативним підрозділом, який під час їх виконання користується його повноваженнями. Співробітники оперативних підрозділів не мають права здійснювати процесуальні дії у кримінальному провадженні за власною ініціативою або звертатися з клопотанням до слідчого судді чи прокурора щодо надання їм можливості їх виконати (ст. 41 КПК України).

З огляду на ці норми законодавства не можна говорити щодо взаємодії слідчих та оперативних підрозділів як про рівноправну спільно-узгоджену діяльність.

В цьому випадку скоріше йде мова про керівництво або координацію слідчим діяльності оперативного підрозділу, під час якої останній є виконавцем.

Взаємодія слідчого та оперативного підрозділу під час досудового розслідування має встановлені законодавцем межі: може здійснюватись на будь-якому етапі досудового розслідування, але обов'язково повинна закінчитись із закриттям кримінального провадження або з направленням до суду обвинувального акта, клопотання про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру, клопотання про звільнення особи від кримінальної відповідальності. Втім, якщо метою взаємодії є розшук підозрюваного, то вона може відбуватись з часу оголошення розшуку підозрюваного до закриття розшукового провадження.

В залежності від суб'єктів розшуку існує три рівні взаємодії слідчого та оперативного підрозділу під час розшуку підозрюваного:

- розшук здійснюється слідчим з наданням доручень оперативному підрозділу;
- розшук здійснюється оперативним підрозділом за дорученням слідчого під час досудового розслідування;
- розшук здійснюється оперативним підрозділом за дорученням слідчого за зупиненим досудовим розслідуванням.

В першому випадку, коли слідчий самостійно здійснює розшук підозрюваного, він має право звертатись з дорученнями до оперативного підрозділу з метою виконання останнім окремих слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій (п. 3 ч. 2 ст. 40 КПК України). Кожен суб'єкт цієї діяльності вживає конкретних заходів у межах, встановлених законом повноважень. За таких обставин розшукова діяльність оперативного підрозділу, в межах розшуку підозрюваного, носить епізодичний характер, тобто здійснюється під час виконання доручення і тільки заходами, які встановлені цим дорученням.

В дорученні щодо провадження слідчих (розшукових) негласних слідчих (розшукових) дій оперативним підрозділом слідчий чітко формулює його мету для виконавця. Від неї залежить наявність або відсутність в дорученні відповідних рекомендацій щодо виконання розшукового завдання. «Не можна при цьому думати, – як вказує О.П. Дербенев, що в дорученні щодо провадження розшукових дій слідчий тільки ставить завдання, а способи їх вирішення обирає оперативний підрозділ виходячи із своїх можливостей» [14]. Це слушно застосовувати в тих випадках, коли мова йде про виконання доручення, метою якого є розшук підозрюваного.

КПК України не визначені строки виконання процесуальних дій за дорученнями слідчого, прокурора, хоча і повинні, на нашу думку, бути зазначені у ньому. З метою визначення оптимальних строків виконання доручень слідчого оперативним підрозділом щодо здійснення слідчих (розшукових), негласних слідчих (розшукових) дій, проаналізуємо кримінальне процесуальне законодавство і наведемо пропозицію для усунення даної прогалини.

«Інструкція з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами внутрішніх справ у попередженні, виявленні та розслідуванні кримінальних правопорушень», затвердженої Наказом МВС України № 700 від 14.08.2012 року [9] передбачає, що письмові доручення слідчих щодо проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) є обов'язковими для виконання оперативним підрозділом, а термін їх виконання не повинен перевищувати встановленого у них строку. Тобто, для виконання слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) слідчий може самостійно, виходячи з обставин кримінального провадження встановити певний строк і вимагати від оперативного підрозділу повідомлення про результати їх виконання.

Положення деяких норм КПК України містять вказівки на строки проведення процесуальних дій, але не вказують їх терміни. Так, ст. 28 КПК України зазначає, що «під час кримінального провадження кожна процесуальна дія або процесуальне рішення повинні бути виконані або прийняті в розумні строки»; ч. 8 ст. 223 КПК України наголошує, що «слідчі (розшукові) дії не можуть проводитися після закінчення строків досудового розслідування», які визначені нормою ст. 219 КПК України; в окремих нормах КПК України, які регулюють проведення певних процесуальних дій, оговорюються строки виконання цих дій, так, наприклад: у ч. 6 ст. 232 КПК України міститься положення, що «службова особа органу, що отримав доручення, за погодженням зі слідчим, прокурором, що надав доручення, зобов'язаний в найкоротший строк організувати виконання зазначеного доручення» (але «найкоротший строк» є не визначеним поняттям часу); п. 4 ч. 2 ст. 36 КПК України зазначає, що прокурор уповноважений «доручати слідчому, органу досудового розслідування проведення у встановлений прокурором строк... процесуальних дій» [2].

У відповідності до вищезгаданих норм КПК України, вважаємо, що оптимальними строками виконання доручень слідчого, прокурора є строки, які безпосередньо повинні бути встановлені в дору-

чення його організаторами. Визначення в строках виконання доручення положення «найкоротший строк» є неприйнятним, так як строки виконання таких доручень можуть варіюватись від декількох днів до декількох тижнів, що є неправильним, так як при розслідуванні кримінальних проваджень кожна хвилина має значення. Варто, на думку автора, в дорученнях зазначати: «доручення підлягає виконанню у найкоротший строк, який не повинен перевищувати (вказати необхідний строк виконання)».

З метою реалізації даного положення на законодавчому рівні необхідно внести доповнення до ч. 3 ст. 41 КПК України, яка повинна мати наступну редакцію: «Доручення слідчого, прокурора щодо проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій є обов'язковими для виконання оперативним підрозділом. Строк виконання доручення повинен бути встановлений у ньому слідчим, прокурором».

Продовжуючи розгляд питання щодо виконання окремих доручень, зазначимо проблемні питання, які виникають під час взаємодії слідчого та оперативного підрозділу:

– в практичній діяльності існують нарікання з боку працівників інших підрозділів з приводу того, що слідчі в окремих випадках зловживають своїми повноваженнями і доручають виконання таких дій, які вони могли б виконати самостійно [15]. 64,7% проанкетованих нами співробітників ОВС підтвердили дане твердження. З метою усунення таких фактів, Ю.П. Аленін рекомендує слідчому не зловживати правом доручати виконання процесуальних дій оперативним підрозділам, так як їх виконання зменшує час для виконання їх основних обов'язків, які передбачені ЗУ «Про ОРД» [16, 42].

– виконання доручень слідчого оперативним підрозділом мають вигляд формальної відповіді, про що свідчать 42,96% із 142 матеріалів вивчених нами кримінальних справ (в більшості випадків в матеріалах розслідування відповідь на доручення будується на конструкції словосполучення: «не виявилось/представилось можливим»). Ми вважаємо, що даного недоліку можливо уникнути, якщо виконавці доручення більш серйозного будуть ставитись до власних обов'язків, а також шляхом виключення з практики слідчого доручень оперативному підрозділу дій, які він може виконати самостійно.

З прийняттям КПК України 2012 року, який врахував позитивну практику іноземних держав щодо поєднання в одній посадовій особі правоохоронних органів функцій з гласних та негласних методів ро-

боти [17, 45], законодавець надав слідчому право на проведення негласних слідчих (розшукових) дій, чим розширив коло його повноважень. Дане положення не тільки буде сприяти ефективнішому виконанню завдань кримінального провадження, а й зможе зменшити навантаження на оперативні підрозділи в частині здійснення оперативних заходів.

Взаємодія слідчого та оперативного підрозділу під час розшуку підозрюваного має й інший зміст, який змінюється відповідно до зміни суб'єкта розшуку. На це вказує ч. 3 ст. 281 КПК України, яка надає право слідчому доручати здійснення розшуку підозрюваного оперативному підрозділу [2].

За наявності доручення щодо здійснення розшуку підозрюваного, розшукова діяльність оперативного підрозділу здійснюється протягом всього розшукового провадження з самостійним визначенням заходів його здійснення, які передбачені нормами КПК України та ЗУ «Про ОРД». Тобто, якщо досудове розслідування не зупинялось: оперативний підрозділ здійснює розшук, користуючись повноваженнями слідчого (розшук підозрюваного здійснюється за допомогою слідчих (розшукових), негласних слідчих (розшукових) дій, інших процесуальних заходів та гласних засобів не процесуального характеру), а якщо було винесено постанову про зупинення досудового розслідування – оперативний підрозділ може здійснювати розшук ще й за допомогою оперативно-розшукових заходів, перелік яких визначено ЗУ «Про ОРД».

На практиці окремі слідчі вважають доручення розшуку оперативним підрозділом фактором, що звільняє їх від обов'язку безпосередньо та активно займатись розшуком в цей період. Про дану обставину свідчать 71,1% вивчених нами матеріалів кримінальних справ, за якими, після винесення слідчим доручення про здійснення розшуку оперативним підрозділом, слідчим особисто розшукові заходи не проводились; а опитані нами респонденти взагалі вважають, що не є обов'язком слідчого провадження розшуку підозрюваного як до зупинення кримінального провадження (52,8%), так і після зупинення кримінального провадження (75,7%), не говорячи вже про факт доручення його оперативному підрозділу. Однак, кримінальне процесуальне законодавство не забороняє слідчому проводити подальші розшукові заходи, але, на нашу думку, їх проведення повинно бути узгоджене з основним виконавцем розшуку, яким в даному випадку є оперативний підрозділ. Це необхідно для того, щоб уникнути прорахунків в даному напрямку діяльності.

Особливістю змісту доручення слідчого щодо здій-

снення розшуку оперативним підрозділом є те, що в ньому вказується не на перелік заходів розшуку, які потрібно виконати, а на завдання розшуку [18, 986].

Про хід розшуку осіб, які переховуються від органів досудового розслідування, та встановлення осіб, причетних до вчинення кримінального правопорушення, після доручення розшуку оперативному підрозділу, останній повинен інформувати щомісячно слідчого, прокурора. Ця інформація повинна мати взаємо-зворотній зв'язок, за допомогою якого об'єднуються зусилля суб'єктів розшуку підозрюваного [9].

Під час дії КПК України 1960 року, спірним було питання щодо права слідчого знайомитися з матеріалами, отриманими оперативними підрозділами під час їх діяльності. Як зазначають А.Я. Дубинський та Ю.Н. Шостак: в деяких випадках за слідчим визнавалось право знайомитися з оперативними матеріалами, в інших – оперативним підрозділам наказувалось подавати слідчому тільки довідку про результати проведених заходів, в третіх – право ознайомлення з оперативними матеріалами надавалось тільки керівнику слідчого підрозділу. Однак, на практиці, оперативні підрозділи не знайомили слідчого з усіма оперативними даними, зібраними у кримінальній справі [19]. Таке становище не можна вважати правильним, оскільки, як стверджує В. Південко: воно пов'язане з втратою значного обсягу інформації [20]. Щоб уникнути цього, Г.Б. Брест запропонував надати слідчому можливість ознайомлюватися з усіма легалізованими матеріалами діяльності оперативних підрозділів, за винятком тих, що розшифровують конфіденційність джерел [21].

З прийняттям чинного КПК України, ситуація щодо використання результатів діяльності оперативних підрозділів у кримінальному провадженні змінилась, втім, слідчий і досі не має права ознайомлюватися зі всіма матеріалами проведених оперативними підрозділами заходів.

Так, ч. 3 ст. 246 КПК України визначає, що «рішення про провадження негласних слідчих (розшукових) дій приймає слідчий, прокурор.... Слідчий зобов'язаний повідомити прокурора про прийняття рішення щодо проведення певних негласних слідчих (розшукових) дій та отримані результати» [2].

Відповідно до ч. 3 ст. 252 КПК України «протоколи про проведення негласних слідчих (розшукових) дій з додатками не пізніше ніж через двадцять чотири години з моменту припинення зазначених негласних слідчих (розшукових) дій передаються прокурору». Ч. 1 ст. 255 КПК України вказує, що «відомості, речі та документи, отримані в результаті проведення не-

гласних слідчих (розшукових) дій, які прокурор не визнає необхідними для подальшого проведення досудового розслідування, повинні бути невідкладно знищені на підставі його рішення» [2].

Так як під час виконання розшуку оперативним підрозділом за дорученням слідчого, він користується повноваженнями останнього, то з цього слідує, що результати проведених негласних слідчих (розшукових) дій, які були отримані оперативними підрозділами, передаються для ознайомлення прокурору, який вирішує питання щодо їх доцільності у використанні в кримінальному провадженні. Матеріали, які, на думку прокурора, не містять корисної інформації для кримінального провадження – знищуються, а ті що залишились – передаються слідчому для використання їх при розслідуванні кримінального правопорушення.

Однак, ми не можемо погодитись з даною ситуацією, так як вважаємо, що зі всіма отриманими матеріалами оперативними підрозділами в результаті проведення негласних слідчих (розшукових) дій повинен бути ознайомлений слідчий (з нами погодилось 26,6% респондентів), так як саме він здійснює досудове розслідування. Матеріали, які отримані під час негласних слідчих (розшукових) дій можуть мати певну непрямую інформацію, яка є зрозумілою лише слідчому, котрий безпосередньо займається розслідуванням кримінального правопорушення. Як зазначають 40,6% опитаних нами працівників досудового слідства ОВС: ознайомлення з оперативними матеріалами дозволяє слідчому своєчасно попередити ухилення підозрюваного від органів досудового слідства; 37,9% переконані – допоможе передбачити поведінку, обрану ним; а 30% – встановити спілників, розмір і характер шкоди, завданої злочинною діяльністю. Тобто, дані матеріали, безперечно, можуть вплинути на хід досудового розслідування та результати кримінального провадження, однак знищуються прокурором, який вважає їх непотрібними у розгляді кримінального провадження.

Проаналізувавши вищезазначене, вважаємо: норми КПК України що регулюють інститут негласних слідчих (розшукових) дій потребують доопрацювання, а саме включення в їх зміст положення, яке дозволить слідчому ознайомлюватися з усіма отриманими оперативними підрозділами результатами проведених ними негласних слідчих (розшукових) дій. Тому, на наш погляд, ч. 1 ст. 255 КПК України слід викласти у наступній редакції: «Відомості, речі та документи, отримані в результаті проведення негласних слідчих (розшукових) дій, які і слідчий і прокурор не визнають необхідними для подальшого проведення досу-

дового розслідування, повинні бути невідкладно знищені на підставі рішення прокурора, крім випадків, передбачених частиною третьою цієї статті та статтею 256 цього Кодексу».

Підводячи підсумок вищезазначеного відзначимо, що взаємодія слідчого та оперативного підрозділу під час розшуку підозрюваного – це співпраця не підпорядкованих один одному органів, яка будується за принципом керівної ролі слідчого, з метою виконан-

ня доручень останнього щодо проведення окремих слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій або здійснення комплексу розшукових дій, що направлені на встановлення місцезнаходження підозрюваного та його затримання. Зміст даної діяльності складають всі передбачені кримінальним процесуальним законом заходи, які вживаються з метою виявлення та затримання підозрюваного, який перебуває у розшуку.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Криміналістика : підручник / [П.Д. Біленчук, В.К. Лисиченко, Н.І. Клименко та ін.] ; за ред. П.Д. Біленчука. – [2-ге вид.]. – К. : Атіка, 2001. – 544 с.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України № 4651-VI від 13 квіт. 2012 р. // Офіційний вісник України. – 2012. – № 37. – С. 11. – Ст. 1370.
3. Современная философия : словарь и хрестоматия / В.П. Кохановский. – Ростов-на-Дону, 1996. – 511 с.
4. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. – К.; Ірпінь : Перун, 2001. – 1440 с.
5. Усынин В.М. Процессуальные формы взаимодействия органов предварительного следствия и органов, осуществляющих оперативно-розыскную деятельность, по уголовным делам на досудебных стадиях уголовного процесса : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / Усынин Владимир Михайлович. – Ижевск, 2005. – 196 с.
6. Криміналістика : [навч. посіб.] / А.П. Шеремет. – Чернівці : Наші книги, 2008. – 440 с.
7. Криміналістика : [підруч. для студ. юрид. спец. вищ. закл. освіти] / за ред. В.Ю. Шепітька. – [2-ге вид.]. – К. : Ін Юре, 2004. – 728 с.
8. Кубарев І.В. Поняття взаємодії слідчого та оперативних підрозділів при розслідуванні злочинів / І.В. Кубарев // Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. – 2010. – № 2. – С. 181–185.
9. Інструкція з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами внутрішніх справ у попередженні, виявленні та розслідуванні кримінальних правопорушень : Наказ МВС України № 700 від 14 серп. 2012 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.zakon.rada.ua/laws/show/z17691-12.
10. Герасимов И.Ф. Взаимодействие органов предварительного следствия и дознания при расследовании особо опасных преступлений: автореф. дис. на соискание учен. степени. канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 / Герасимов Иван Федорович. – Свердловск, 1966. – 22 с.
11. Рязанов В.Д. Взаимодействие следователя с органами дознания при розыске скрывшегося обвиняемого / В.Д. Рязанов // Труды высшей следственной школы МВД СССР. – Волгоград – 1977. – Вып. 17. – С. 94–99.
12. Справочник следователя / В.Н. Григорьев, А.В. Победкин, В.Н. Яшин, Ю.В. Гаврилин. – М. : Эксмо, 2008. – 752 с. – (Настольная книга специалиста).
13. Борідько О.А. Організаційно-правові засади взаємодії органів досудового слідства і оперативних підрозділів при провадженні у кримінальних справах / О.А. Борідько, О.І. Граділь // Право і суспільство: кримінальний процес. Організація боротьби зі злочинністю. – № 4/ 2010. – С. 220–223.
14. Дербенев А.П. Пределы поручений следователя органам дознания о производстве розыскных действий / А.П. Дербенев. – Изд. вузов. Правоведение, 1983. – № 4. – С. 78–82.
15. Есина А.С. Каким должно быть содержание отдельного поручения следователя? / А.С. Есина // Российский Следователь. – 2002. – № 2. – С. 5–7.
16. Аленин Ю.П. Процессуальные особенности производства следственных действий / Ю.П. Аленин. – К. : Центр-укр. изд-во, 2002. – 264 с.

17. Перепелиця М.М. Проведення оперативно-розшукових заходів у Великій Британії, Росії, США та України [текст] : монографія / М.М. Перепелиця, О. В. Манжай. – Харків : Вид-во КП Друкарня № 13, 2008. – 248 с.

18. Стратонов В.М. Загальні положення взаємодії слідчого з органами дізнання в процесі розшуку та встановлення місця знаходження обвинуваченого / В. М. Стратонов, О. В. Захарченко // Форум права. – 2011. – № 1. – С. 982–988.

19. Дубинский А. Я., Шостак Ю. Н. Организация и деятельность следственно-оперативной группы / А.Я. Дубинский, Ю.Н. Шостак. – К., 1981. – С. 22–26.

20. Півненко В. Досудове слідство: проблеми теорії та практики / В. Півненко // Право України. – 1998. – № 12. – С. 77–81.

21. Берест Г.С. Надання матеріалів оперативно-розшукової діяльності в ході оперативного супроводу досудового розслідування терористичного акту / Г. С. Берест // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). – 2009. – № 21. – С. 33–41.

ВЗАИМОДЕЙСТВИЕ СЛЕДОВАТЕЛЯ И ОПЕРАТИВНОГО ПОДРАЗДЕЛЕНИЯ ОРГАНА ВНУТРЕННИХ ДЕЛ ВО ВРЕМЯ РОЗЫСКА ПОДОЗРЕВАЕМОГО

Дунаева Анна Владимировна

Аннотация: Проанализированы нормы действующего криминального процессуального законодательства Украины, которые регулируют взаимодействие между следователем и оперативным подразделением во время розыска подозреваемого, на основании чего раскрыто содержание данной деятельности. Предложено внести изменения и дополнения в нормы Криминального процессуального кодекса Украины с целью усовершенствования правового регулирования взаимодействия органов досудебного расследования ОВД.

Ключевые слова: деятельность по розыску подозреваемого, следователь, оперативное подразделение, взаимодействие, нормы Криминального процессуального кодекса Украины, поручение, сроки выполнения процессуальных действий.

INTERACTION BETWEEN THE INVESTIGATOR AND THE OPERATIONAL UNIT OF INTERNAL AFFAIRS DEPARTMENT DURING THE SEARCH FOR A SUSPECT

Dunayeva Anna Volodymyrivna

Summary: Analyzed the current criminal proceeding laws that govern the interaction between the investigator and the operation unit during the search a suspect. Based on this the contents of the activity is disclosure. Make amendments in rules of the Criminal proceeding codex of Ukraine to improve the legal regulation of interaction between pre-trial investigation authorities of internal affairs department is asked.

Keywords: action the search for a suspect, investigator, operational service, interaction, norm of the Criminal proceeding codex of Ukraine, commission, terms of execution proceedings.